

# El virus de la fam

written by Josep Maria Loperena | 2 d'abril de 2020

Fa quasi trenta anys vaig conèixer Harry Belafonte, un famós cantant de folk amb qui vaig coincidir en un vol a Nova York. Vaig quedar sorprès per la fondària i sinceritat de les seves paraules: «jo sempre he intentat millorar les condicions de la societat –va dir-me–, especialment la igualtat. Em motiva el món dels pobres, en el qual vaig néixer. De nen veia la meva mare fent de criada, discriminada perquè era dona, a més d'immigrant i negra. Des de llavors vaig rebel·lar-me contra el poder dels rics. Vaig utilitzar l'art i la cultura com a armes, perquè no en tenia d'altres».

Belafonte sabia perfectament contra qui havia de lluitar. «Abans, afirmava, l'enemic o els dèspotes estaven perfectament definits. Era fàcil conèixer-los perquè hi havia rètols contra els negres o vivies sota l'opressió d'un dictador. Però ara és molt difícil perquè l'adversari s'ha fet invisible, s'amaga de la llum pública, i no el pots assenyalar». És evident que el capitalisme sense reserva i, per descomptat, la fam, dominen el món. El més greu que li ha succeït a la societat és que s'hagin repartit els diners entre quatre privilegiats. Els que el tenen exterminem a la gent i s'inventen guerres nefastes. Aquest capitalisme rapaç està portant les democràcies cap al IV Reich.

La revolució francesa va ser conseqüència de la fam. La manca d'aliments va convertir els més necessitats, que eren la majoria, en un col·lectiu famèlic, ansiós de menjar, que recollia les viandes menyspreades per la cort. Durant el primer any del govern del PP es van multiplicar, dia a dia, les persones que passaven gana. Això va fomentar l'odi de les classes treballadores cap als governants, una situació que es va mantenir fins al 2012. Si comparéssim, de manera imaginària, les circumstàncies socioeconòmiques de la França pre-revolucionària i els seus cortesans, amb el govern del PP

i els seus ministres, ens trobarem amb unes circumstàncies molt semblants.

En els nostres dies estem vivint la pandèmia del coronavirus, la més greu i maligne de les plagues que s'han produït al llarg de la nostra història. El govern de Pedro Sánchez, influenciat per Unides-Podemos, ha decretat un seguit de mesures socials –atur, expedients de regulació, retorn a la feina a la fi de l'estat d'alarma, ajudes econòmiques als desvalguts, moratòries hipotecàries, subvencions a les petites empreses, etcètera–, que, quan s'acabi l'estat d'alarma, no es mantindran. Les seves conseqüències seran funestes per dues raons. La inevitable fallida del Fons Monetari Internacional (FMI) i l'egoisme i cobdícia dels poderosos per fer-se més rics.

Ara molts empresaris acomiaden els seus treballadors en lloc de promoure ERT0. El Govern prohibeix els comiats objectius o els de força major, però no els disciplinaris, perquè les raons socials puguin estalviar diners. Pagant les indemnitzacions establertes per la llei, que després de la reforma són minses, quan desaparegui el virus, podran contractar parats a baix preu o tancar la barraca.

Franco va portar el poble a la misèria creant abismals diferències entre els rics i els pobres. Ara la dictadura s'ha transformat en un règim presumptament democràtic, però la lluita pel poder i el repartiment de la riquesa continuen igual. Aquesta diferència existeix perquè ara hi ha solidaritat, mercè al coronavirus, un enemic a més de mortal, invisible. Però després, quan s'aixequi l'estat d'alarma, serà diferent. La unió es transformarà amb odi. El poble prendrà consciència que els seus adversaris són els de sempre. Els que gaudeixen del poder. Tornarà la fam. Molts indigents recolliran gasòfia de les escombraries. Milers de persones no tindran cobertura sanitària. Els pacients de malalties prolongades hauran de pagar els medicaments. Seran milions els treballadors acomiadats. La llei de dependència deixarà

d'existir. Es reduiran les plantilles de persones dels hospitals públics. Els desnonaments instats pels bancs es reproduiran dia a dia, obligant les seves víctimes a malviure al carrer.

La Covid-19 és el virus de la fam. De vegades penso, tot i que sóc ateu, que ha arribat la fi del món que anuncia la Bíblia. «Hi haurà senyals en el sol, en les estrelles i sobre la terra –proclama–, i els homes, abatuts per la por i la ignorància del que vindrà, descobriran com totes les potències del món desapareixen. Quan aquests fets passin, alceu-vos i aixequen el cap, perquè s'acosta l'hora final».

La pandèmia del coronavirus té un abans i un després. L'antic ja el coneixem. El temps a venir és un enigma ocult, obscur i misteriós.